



AVRAM IANCU - 200!



Nr.9(49/septembrie 2024)

„România educată” la început de an școlar

Prof. univ. dr. Mircea Popa

Începutul de an școlar produce de fiecare dată adevărate frisoane familiilor cu copii de școală. Luna SEPTEMBRIE în loc să devină o lună de bucurie, a devenit o lună de alergare în plus, mai ales pentru bunicii copiilor care s-au văzut purtați pe la Casa de pensii sau pe la oficiile poștale pentru a vedea cu ochii lor, cum operația promisă, cu surle și tobe, de vreo câteva decenii ani încoace a fost mai degrabă o mascaradă electorală.

Ne amintim astfel că acest gest de mimetism politic l-a trăit de vreun deceniu încoace, sub vrăjeala vorbelor Olguței-oltenuța, care ne-a îmbătat seară de seară cu marile eforturi ale ei în acest domeniu, continuate pe același ton superlativ de maestrul specializat în descifrarea aceleași partituri, numit Budăi, mare adept al temporizării. Locul le-a fost luat de o doamnă numită Bucura, de la care așteptăm o „îmbucurare” substanțială, dovedită prin fapte, iar nu prin vorbe.

În aceste condiții, de multiple spasaturi zilnice, ce să mai înțelege și să spere copii acestei generații școlare? Acasă au parte doar de vaiete și de sărăcie, iar la școală profesorii sunt mai mult suplinitori. Lipsiți de o educație moral-patriotică atât de necesară în aceste vremuri de neliniște mondială, lipsiți de masa caldă și de „cornul și laptele” promise cu ani în urmă, tinerii sfârșesc tot mai mult prin a fi atrași de șarlatani și de vânzătorii de droguri. Debusolați, fără a avea un rezim solid sau măcar întrevăzut în realitățile constatate zi cu zi în țară, nu le rămâne decât să viseze la mirajul Occidentului, la plecarea din țară cu prima ocazie. Iată care este cauza adevărată a eșecului programului iohannist de „România educată”, prin sporirea numărului de abandonuri școlare, de analfabeți. Care sporesc an de an într-un ritm amețitor.

Doamna Deca e depășită fizic și moral și de situație, iar soluția nu se întrevede. Ba, mai mult, guvernul a pus o taxă pe cărți și pe citit, în așa fel ca lumea să nu intre în librării deloc, deoarece și așa cărțile erau prea scumpe. Haosul, tergiversarea și lipsa de viziune care domnește în politică, au ajuns să se răsfrângă și în domeniul culturii.

Am avut în ultimii ani miniștri ai culturii mai mult cu numele decât cu fapta, fiind preferați în acest sector tot mai mulți nătăfleții, impotenții, și cât mai șterși sau lipsiți de operă și personalitate. Rangul de ministru a fost dat recent unei mârțoage politice, un fel de slugă la dârloagă, fără har și dar. Cel mai mare defect a lipsa de profesionalism, lipsa înzestrării native și a calificării, încât ultimul specimen, Raluca Țurcan, a hotărât desființarea *Operei Române*, și combinarea ei cu *Tinerimea română*, ceea ce este o măsură total anapoda, menită doar să alunge din titulatură atributul de „română”, foarte normal pentru una care a învățat în marea patrie sovietică.

Într-o țară în care nu mai citește nimeni, în care până și presa zilnică e ocolită, iar librăriile par nefuncționale, a mări taxa pe cărți înseamnă a da ghes analfabetismului și spiritului de turmă. Generațiile mai noi au fost astfel îndrumate să nu se mai obosească citind, să nu-și încarce memoria cu strălucirea unui vers de Eminescu sau de Nichita. Să nu mai reacționeze la zâmbetul ironic al lui Caragiale, la chemarea la luptă a lui Goga și Cotruș, la religiozitatea lui Ioan Alexandru sau la farmecul insinuant al Anei Blandiana. Generațiile de astăzi sunt condamnate să urmeze cursuri de globalism indecent, să-și găsească un mod de a sociologiza la Untold, să se prostească luând droguri, să devină violenți și antisociați.

Ura și săritul la bătaie, fumatul zilnic prin veceuri sau la vedere au fost deprinderile cu care au crescut acești tineri care se urcă la volan drogați, omoară oameni, apoi se plâng că nu li se respectă drepturile. Ultima dată am văzut că s-au creat la școli „camere de detenție”, ca să-i obișnuiască de mici cu pușcăria, deoarece s-au înmulțit furturile și se pare că școala șmecheriei și a nelegiuirii (portul cuțitelor și atacurile în plină stradă a unor oameni nevinovați e un teren sigur de calificare), la fel ca rețelele infracționale din străinătate. Totuși, pentru a nu-i obișnui de mici cu „pușcăria”, e bine ca aceste acestor locuri de penitență n-ar trebui numite „camere de „detenție”, ci să li se dea un nume mai blând.

Tinerii noștri școleri par foarte nepregătiți să se lupte cu neajunsurile zilei de azi. Nu părăsind țara, ci slujind-o cu dragoste și convingere de mai bine. În lipsă de resurse materiale, familiile lor îi cresc greu, fiecare leuț fiind gândit pentru hrană, pentru existența zilnică. Ce ne mai trebuie nouă Balzac, Shakespeare, Dostoievski, Cioran? În timp ce urmașii lui Tolstoi, Turgheniev sau Cehov sunt trimiși la război cu burta goală, ca să apere doar ambițiile de mărire a unui mic spion de provincie, devenit brusc gelos pe gloria lui Petru I, întreaga Europă a intrat în declin, iar gândul la cultură a dispărut brusc.



AVRAM IANCU - 200!



Nr.9(49/septembrie 2024)

Acest război infam ne-a scos pe toți din ritmul obișnuit, întrucât poluarea produsă de el, a determinat brusc încălzirea și poluarea planetei, aruncându-ne în haos și disperare. Aceste emisii zilnice de bioxid de carbon din arderi, explozibile și tot felul de nenorociri, au adus mari incendii de vegetație, de păduri, de schimbări climatice care nu vor mai putea fi remediate.

Copii noștri ar trebui să învețe cum va fi în viitor să trăiască în permanență la peste 40 de grade, cum nu vor avea apă, nu vor avea resurse alimentare și cum omenirea se îngroapă singură. Trebuie să ne debarasăm de refrenul depășit că trăim într-o țară bogată și de alte sloganuri de acest fel.

E bine să-i conștientizăm și de pericolele care îi așteaptă în viitor, și că numai prin muncă, putem depăși impasul. Trebuie să-i învățăm să-și iubească țara, să cunoască trecutul greu dus de generațiile trecute, și de responsabilitatea ce le revine. De aceea trebuie neaparat sporite orele de Istorie. Or, noi am făcut mari servicii celor care nu ne iubesc tratând istoria ca o cenușăreasă. Pe acești tineri ne bazăm în viitor că ne vor asigura hrana și confortul zilnic, că ne vor apăra de dușmanii din interior și exterior, de toți cei care ne fură pământul, ne jefuiesc pădurile, și ne lichidează ruralitatea tradițională.

Trebuie să creștem o generație de tineri patrioți, demni de a da piept cu provocările secolului, capabili să întrețină spiritul inspirat de meritocrație, și de năzuință permanentă pentru o societate modernă, fără violență și droguri, fără crime și aplecare spre tâlhărie. E sarcina de suflet a fiecărui cadru didactic.

Mircea Popa,
Cluj-Napoca